

Sygn. akt III AUa 1527/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SA Anna Michalik

Sędziowie: SA Renata Szelhaus

SO del. Sylwia Kulma (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Aneta Wąsowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 czerwca 2019 r. w W.

sprawy A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia

na skutek apelacji A. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 lipca 2017 r. sygn. akt XIV U 2876/16

oddala apelację.

Renata Szelhaus Anna Michalik Sylwia Kulma

Sygn. akt: III AUa 1527/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 11 października 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. zobowiązał A. W. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od 1 listopada 2015 r. do 30 kwietnia 2016 r. w kwocie 8050,60 zł i odsetek za okres od 12 listopada 2015 r. do 11 października 2016 r. tj. dnia wydania decyzji w kwocie 402,99 zł.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył A. W., zarzucając naruszenie prawa materialnego i wnosząc o jej uchylenie, a także wstrzymanie wykonania decyzji na czas postępowania, oraz orzeczenie o kosztach sądowych i zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zdaniem odwołującego organ nie podał podstaw prawnych swojej decyzji i w istocie jej nie uzasadnił. Nadto pracownik organu poinstruował odwołującego się błędnie co do jego obowiązków informowania o zatrudnieniu.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że odwołujący od 1 czerwca 1997 r. jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, którą pobierał w zbiegu z emeryturą w wysokości 1/2 tego świadczenia. W dniu 1 listopada 2015 r. ubezpieczony podjął zatrudnienie na podstawie umowy zlecenia, która trwała do maja 2016 r. Na podstawie art. 26 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych

przepisów wypłaca się, zależnie od jej wyboru przysługującą rentę powiększoną o połowę emerytury albo emeryturę powiększoną o połowę renty. Organ rentowy wskazał, że powyższej zasady wypłaty świadczenia nie stosuje się, jeżeli osoba uprawniona osiąga przychód powodujący zawieszenie prawa do świadczeń lub zmniejszenie ich wysokości określony w ustawie o emeryturach i rentach z FUS, niezależnie od wysokości tego przychodu

Na rozprawie 30 marca 2017 r. pełnomocnik odwołującego zmienił żądanie, wnosząc o zmianę decyzji, poprzez zwolnienie odwołującego od zwrotu kwoty wskazanej w decyzji, oraz cofnął wnioski o wstrzymanie wykonania decyzji.

Wyrokiem z dnia 27 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych z mienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zwolnił A. W. z obowiązku zapłaty odsetek za okres od 12 listopada 2015 r. do dnia wydania decyzji w kwocie 402,99 zł (pkt 1), zaś w pozostałym zakresie oddalił odwołanie (pkt 2). W pkt 3 sentencji wyroku Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania organu rentowego kosztami zastępstwa procesowego strony odwołującej.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. W. jest uprawniony do renty inwalidzkiej w związku z chorobą zawodową od 1 czerwca 1997 r. oraz do emerytury od 1 listopada 2008 r. było wypłacana renta, która była zwiększona o połowę przysługującej emerytury.

A. W. był zatrudniony w Firmie Usługowej (...) od 1 listopada 2015 r. na podstawie umowy do zlecenia. Pracował tam do maja 2016 r.

Dnia 28 lipca 2016 r. odwołujący złożył w ZUS skargę dotyczącą obniżenia mu wypłacanego świadczenia, jednocześnie wskazując jakie stanowisko zostało mu przedstawione przez pracowników organu rentowego. Przytoczył rozmowę telefoniczną odbytą między nim a pracownicą ZUS Panią D., która poinformowała go o tym dlaczego zostało mu zmniejszone świadczenie. Jako, że informacja przekazana mu drogą telefoniczną nie spełniała warunków formalnych, poprosił o pisemną odpowiedź uzasadniającą stanowisko organu rentowego.

Odpowiadając na powyższą skargę organ rentowy wskazał na podstawy prawne zawieszenia wypłaty emerytury. Organ także przyznał, że uznaje iż odwołujący nie pracuje od maja 2016 r., wznawiając wypłatę świadczenia w pełnej wysokości, organ wypłacić miał wstrzymaną emeryturę za maja i czerwiec 2016 r.

Decyzją z 11 października 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. zobowiązał A. W. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od 1 listopada 2015 r. do 30 kwietnia 2016 r. w kwocie 8050,60 zł i odsetek za okres od 12 listopada 2015 r. do 11 października 2016 r. tj. dnia wydania decyzji w kwocie 402,99 zł.

Na podstawie odwołania od powyższej decyzji toczyło niniejsze postępowanie.

Podczas wizyty 25 maja 2016 r. w siedzibie organu rentowego odwołujący został poinformowany o zachodzących podstawach obniżenia jego świadczenia, zostały mu wydrukowane przepisy dotyczącego jego sytuacji.

Sąd Okręgowy wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie akt sprawy i akt rentowych. Znajdujące się w nich dokumenty, i ich treść nie była podważane przez strony, dlatego Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do ich rzetelności oraz tego, że mogą stanowić podstawę określenia stanu faktycznego. Sąd Okręgowy podkreślił, że spór w sprawie w głównej mierze dotyczył interpretacji przepisów i ich zastosowania, a nie stanu faktycznego w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie w zakresie dotyczącym zwolnienia odwołującego od zapłaty odsetek za okres od 12 listopada 2015 r. do dnia wydania decyzji, zaś w pozostałej części odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Sąd Okręgowy wskazał, że według art. 26 ust. 1 i 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z dnia 30 października 2002 r. (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) osobie uprawnionej

do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych przepisów wypłaca się, zależnie od jej wyboru przysługującą rentę powiększoną o połowę emerytury albo emeryturę powiększoną o połowę renty. Nie stosuje się tego sposobu wypłaty, jeżeli osoba uprawniona osiąga przychód powodujący zawieszenie prawa do świadczeń lub zmniejszenie ich wysokości określony w ustawie o emeryturach i rentach z FUS, niezależnie od wysokości tego przychodu.

Zgodnie z art. 138 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 r. (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu.

Zgodnie z art. 138 ust. 5 w/w ustawy kwoty nienależnie pobranych świadczeń w związku z osiągnięciem przychodów, o których mowa w art. 104 ust. 1, podlegają zwrotowi za okres nie dłuższy niż 1 rok kalendarzowy poprzedzający rok, w którym wydano decyzję o rozliczeniu świadczenia, jeżeli osoba pobierająca to świadczenie powiadomiła organ rentowy o osiągnięciu przychodu, w pozostałych zaś przypadkach - za okres nie dłuższy niż 3 lata kalendarzowe poprzedzające rok wydania tej decyzji.

Stosownie do treści art. 84 ust. 1 i 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) Osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego. Jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ wypłacający te świadczenia o zajściu okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty, a mimo to świadczenia były nadal wypłacane, kwoty nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych podlegają zwrotowi bez odsetek.

Biorąc pod uwagę treść powyższych przepisów Sąd I instancji wskazał, że organ rentowy niesłusznie żądał odsetek od odwołującego za okres do dnia wydania decyzji. W ocenie Sądu odsetki należą się od wymagalności świadczenia według przepisów prawa cywilnego, gdyż jak wynika z wyżej przytoczonych przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do zasad zwrotu odsetek od nienależnie pobranych świadczeń stosuje się przepisy prawa cywilnego w szczególności kodeksu cywilnego.

Powołując się na poglądy wyrażane w orzecznictwie Sąd Okręgowy podkreślił, że „Nie ma żadnych podstaw do stosowania przepisów prawa cywilnego (o bezpodstawnym wzbogaceniu lub czynie niedozwolonym) do oceny wymagalności, czy przedawnienia samego nienależnie pobranego świadczenia. Żądanie zwrotu nienależnie pobranego świadczenia następuje przez doręczenie stosownej decyzji. Z tą chwilą następuje też wymagalność (w prawnym znaczeniu według prawa cywilnego - art. 359 § 2 KC) roszczenia o odsetki, gdyż od tej chwili dłużnik pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia głównego (art. 481 § 1 KC). Z tą też chwilą rozpoczyna się bieg przedawnienia roszczenia o zapłatę odsetek (art. 120 § 1 KC)” (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 stycznia 2016 r. III AUa 1196/15, także por. wyrok SN z dnia 3 lutego 2010 r., I UK 210/09, wyrok SA w Gdańsku z dnia 15 kwietnia 2015 r., III AUa 1959/14, wyrok SA w Krakowie z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1311/12, wyrok SA w Łodzi z dnia 9 września 2015 r., III AUa 33/15, wyrok SN z dnia 16 grudnia 2008 r. I UK 154/08)

Sąd I instancji przyjął wyżej przedstawioną argumentację za własną i wskazał, że odsetki od nienależnie pobranych świadczeń należą się dopiero po wydaniu i doręczeniu decyzji, a nie w momencie pobrania świadczenia. To od momentu doręczenia decyzji odwołujący wiedział o swoich obowiązkach, i o tym, że pobierał nienależne świadczenie. Zdaniem Sądu Okręgowego odwołujący nie był wcześniej informowany o tym że pobiera nienależne świadczenie. Obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia powstaje dopiero z doręceniem decyzji i możliwością zapoznania się z nią i zawartym w niej pouczeniem, dlatego w ocenie Sądu Okręgowego początek zwłoki w spełnieniu świadczenia zaczął się, wtedy kiedy odwołujący decyzję otrzymał, a nie we wcześniejszym czasie, kiedy był tylko informowany przez organ rentowy.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy w pkt 1 sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję zwalniając odwołującego z obowiązku zapłaty odsetek za okres od 12 listopada 2015 r. do dnia wydania decyzji w kwocie 402,99 zł.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że świadczenia pobierane przez odwołującego w czasie pracy w Firmie Usługowej (...) od 1 listopada 2015 r. do 30 kwietnia 2016 r. były świadczeniami nienależnymi.

Sąd podkreślił, że powyższe wynika wprost z art. 26 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, który stanowi, że jeżeli osoba uprawniona osiąga przychód powodujący zawieszenie prawa do świadczeń lub zmniejszenie ich wysokości określony w ustawie o emeryturach i rentach z FUS, niezależnie od wysokości tego przychodu traci prawo do łączonego świadczenia, poprzez niewypłacanie jednego z nich.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005 r., prawo do pobierania emerytury w zbiegu z rentą z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową jest wyłączone w przypadku osiągnięcia przez uprawnionego przychodu, z którym łączy się obowiązek ubezpieczenia społecznego - niezależnie od jego wysokości - także wtedy gdy emeryt (mężczyzna) osiągnął wiek 65 lat. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005 r., II UZP 1/05). Dlatego nawet, jeżeli odwołujący na zasadach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych mógłby dalej osiągać przychody bez zawieszania prawa do świadczenia, to w przypadku zbiegu tych dwóch świadczeń jakiegokolwiek osiągnięcia przychodu wyłączałoby możliwość pobierania obydwu świadczeń jednocześnie. Zbieg świadczeń jest sytuacją wyjątkową i w sytuacji, gdyby osoba pobierająca oba świadczenia mogła zarobkować, sytuacja osób pobierających jedno ze świadczeń byłaby o wiele gorsza niż osób pobierających obydwa świadczenia na podstawie art. 26 ust. 1 w/w ustawy. Dlatego Sąd Okręgowy zgodził się z powyższą uchwałą, i mając powyższe na względzie uznał, że w okresie osiągnięcia przychodów odwołujący miał na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych prawo do tylko jedno świadczenia. Drugie świadczenie było mu tym samym wypłacane nienależnie.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 102 k.p.c. postanowił odstąpić od obciążenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. kosztami zastępstwa procesowego strony odwołującej. Organ rentowy przegrał postępowanie w o wiele mniejszej części niż strona odwołująca. Dlatego obciążanie go kosztami postępowania było niezgodne z zasadami słuszności.

Od powyższego wyroku apelację wniósł odwołujący się zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie pkt 2 sentencji i zarzucając mu:

- naruszenie art. 26 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez jego błędną interpretację;
- naruszenie art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS poprzez jego błędną interpretację i w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie;
- naruszenie art. 138 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS poprzez jego błędne zastosowanie;
- naruszenie art. 84 ust. 1 i 11 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez błędne przyjęcie, że ma on zastosowanie w niniejszej sprawie;
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadami logicznego myślenia ocenę materiału dowodowego poprzez błędne przyjęcie, że odwołujący się osiąga przychód powodujący zawieszenie prawa do przedmiotowych świadczeń.

Wobec powyższych zarzutów apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uwzględnienie odwołania oraz o orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sporu, Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za podstawę własnego rozstrzygnięcia, uznając je za w pełni wyczerpujące i nie wymagające uzupełnienia na etapie postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., który to przepis stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zarzut naruszenia powyższego przepisu okazał się więc chybiony, dla jego skuteczności nie wystarcza bowiem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Sąd I instancji prawidłowo zinterpretował oraz zastosował powyższy przepis. Zgodnie ze wskazywanym przepisem osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych przepisów wypłaca się, zależnie od jej wyboru:

- 1) przysługującą rentę powiększoną o połowę emerytury albo
- 2) emeryturę powiększoną o połowę renty.

Z okoliczności faktycznych niniejszej sprawy wynika, że odwołujący się od dnia 1 czerwca 1997 r. był uprawniony do renty inwalidzkiej w związku z chorobą zawodową, zaś od dnia 1 listopada 2008 r. był również uprawniony do emerytury. Na kwotę świadczenia wypłacanego odwołującemu się składała się cała renta inwalidzka oraz połowa emerytury, stosownie do treści powyższego przepisu. Okoliczność bezsporną w niniejszej sprawie stanowiło podjęcie przez A. W. zatrudnienia w okresie od dnia 1 listopada 2015 r. do dnia 30 kwietnia 2016 r. Istota sporu sprowadzała się natomiast do odpowiedzi na pytanie o zasadność pomniejszenia świadczenia odwołującego się w sytuacji, gdy podjąwszy zatrudnienie miał on już ukończone 68 lat. Na gruncie prawnym spór sprowadzał się zatem do kwestii zastosowania art. 103 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w sytuacji pobierania świadczenia na podstawie ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 103a-106 (określających zasady obniżenia świadczenia w przypadku osiągnięcia określonego przychodu w okresie ich pobierania.) Zgodnie z dyspozycją ust. 2 powyższej zasady nie stosuje się do emerytów, którzy osiągnęli wiek emerytalny 60 lat (kobiety) lub 65 lat (mężczyźni), z zastrzeżeniem art. 103a. (ust 2.).

Odwołujący się podejmując zatrudnienie był przekonany, że skoro ukończył 68 lat, świadczenie z tytułu renty inwalidzkiej oraz emerytury nie zostanie mu zmniejszone. Jednakże, jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, ogólna zasada określona w art. 103 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z nie ma zastosowania w przypadku pobierania emerytury w zbiegu z rentą z tytułu niezdolności do pracy z powodu choroby zawodowej. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 kwietnia 2005 r., sygn. akt II UZP 1/05, prawo do pobierania emerytury w zbiegu z rentą z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych - Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) jest wyłączone w przypadku osiągnięcia przez uprawnionego przychodu, z którym łączy się obowiązek ubezpieczenia społecznego - niezależnie od jego wysokości - także wtedy gdy emeryt (mężczyzna) osiągnął wiek 65 lat (art. 26 ust.

3 wymienionej wyżej ustawy w związku z art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - jedn. tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).

W związku z powyższym Sąd I instancji prawidłowo uznał, że odwołujący się w okresie wykonywania pracy i osiągnięcia z tego tytułu przychodu miał prawo tylko do jednego świadczenia, a co za tym idzie drugie z nich spełniało elementy definicji świadczenia nienależnego w rozumieniu art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tym przepisem za nienależnie pobrane świadczenia uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego dotyczących braku pouczenia go w tym zakresie należy wskazać, iż z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych, wynika ponad wszelką wątpliwość, że organ rentowy dopełnił ciążącego na nim obowiązku. Na kartach 89-91 verte akt rentowych znajduje się bowiem wzór „Oświadczenia emerytarcisty” wraz z „Informacją”, które zostały przesłane A. W. przez organ rentowy i odebrane przez niego 14 grudnia 2003 r. (k. 88 a.r. – zwrotne potwierdzenie odbioru). Wynika z nich, że został on wówczas pouczony, iż w dniu 1 stycznia 2003 r. wchodzi w życie ustawa z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673), która wprowadza odmienne od dotychczas obowiązujących zasady pobierania świadczeń wypadkowych, w tym rent z tytułu niezdolności do pracy. W pkt. II w/w Informacji wskazano, iż ustawa ta zachowuje możliwość pobierania tzw. półtorakrotnego świadczenia (renty powiększonej o połowę emerytury lub emerytury powiększonej o połowę renty) wyłącznie dla świadczeniobiorców, którzy nie osiągają przychodu – bez względu na jego wysokość. W dokumencie tym szczegółowo wyjaśnione zostały uprawnienia i obowiązki osób pobierających w/w świadczenia. Załączono do niej również wzór Oświadczenia, które odwołujący się powinien wypełnić i złożyć.

Biorąc pod uwagę wszelkie powyższe okoliczności apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna, o czym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.

Sędziowie: Przewodniczący:

Reneta Szelhaus Anna Michalik

Sylwia Kulma